

Com a dada...

En l'any crític de la crisi, es deu dir ben ràpid, la banca espanyola va guanyar 2 milions d'euros l'hora. 30.000 euros el minut. 5.500 euros cada segon. 'Persones com tu', que diria 'la Caixa', que s'ha endut 4 milions d'euros l'hora. Parlem-ne? Oi tant.

En l'any crític de la crisi, es deu dir ben ràpid, la banca espanyola va guanyar 2 milions d'euros l'hora. 30.000 euros el minut. 5.500 euros cada segon. 'Persones com tu', que diria 'la Caixa', que s'ha endut 4 milions d'euros l'hora. Parlem-ne? Oi tant. Els únics brots verds fent calaix el 2009: 55 bitllets de 100 per a la banca espanyola durant cada segon consumat l'any passat. Com a dada. Dos milions d'euros l'hora, doncs: ovació tancada a la platea, públic a peu dret plorant d'alegria i festa grossa al despatx. Poques veus, i a més ben silenciades, que cridin 'trampa, tafurers!' Perquè ens l'han ben colada i ha reeixit de nou l'estafa. Amb el nostre consentiment, és clar: dir que la culpa sempre és dels altres no és sinó excusa. La pitjor excusa. Se'ns gira feina quan la tupinada ve d'antic. Només cal mirar enrere i fer els números de la crisi. Per als intocables, per a uns pocs, per als de sempre, la roda de la fortuna sempre gira exactament igual i mai no és ocasional. Guanyen de nou. Mai perden. En dos anys de crisi cíclica, la banca ja s'ha embutxacat 30.000 milions d'euros en beneficis acumulats. 'C'est pas mal', oi? 'Pas du tout.' Reacció química de mercat lliure: en el mateix període comprès entre 2008 i 2009 es van signar a l'estat espanyol 220.000 desnonaments contra els ofegats per la hipoteca. Tot quadra. Tants caps, tants pocs barrets, tanta intempèrie. Miracle econòmic, en diuen: miracle, robatori a plena llum o solvent estafa quotidiana? En tot cas: 'monopoly' pervers amb vides d'altri. Perenne transfusió de sang desigual i lògica vampírica actuarial, contra els dies espessos de la Xuclafort, que diria l'Ovidi. Paraula de Bertolt Brecht: 'Què és pitjor: robar un banc o fundar-lo?' Què és pitjor avui, ara i ací? Que guanyin tant o que deixem que això passi com si res no passés? Res a fer-hi? Si la memòria és antídote, caldrà recordar que som encara al país on el 1931 hi havia vaga de lloguers; vaga de tramvies el 1951; i guerra pel preu de l'aigua, amb 70.000 famílies implicades, la dècada dels 90. Com a dada també. Xuclen ben fort, doncs. Uns pocs són uns 'cracks' socialitzant pèrdues i privatitzant beneficis. Per a que pocs triomfin, calen mentides. I que la resta faci crec-cata-crac. L'espectacle continua. Llei de l'embut factoria 2010: 180.000 desnonaments previstos mentre la banca anuncia, amb cínica antelació, que enguany també tornarà a guanyar. Sortida 'a la grega': que qui mai no va provocar la crisi la pagui sencera. Visca Europa? Avís a navegants de qui assumirà els plats trencats d'una esmicolada vaixela d'altri que ens cau al damunt. Copsem la dialèctica exacta de la permanent transferència de renda dels qui menys tenen als qui més acumulen? 350.000 desnonaments entre 2008 i 2010. Com a dada. 46% de la renda destinat a habitatge: és la fita aconseguida per una especulació desbocada. Esprémer la vida, quan mai tan pocs no n'han robat tants. Fa feredat? Fa fred. Molt. Com al carrer: 8.000 sense-sostre al Principat i noves crides del banc d'aliments. Més de dos milions de pobres als Països Catalans, segons el darrer dossier Foessa. La situació no és pas nova i la pobresa no ve d'ara. És ben crònica. Quan les coses anaven bé, ni les engrunes; quan vénen maldades, garrotada perquè paguem el seu malbaratament. Suma i róssec: més de 1.200.000 aturats als Països Catalans. I 5 ERO el dia durant el 2009 al Principat. Al Principat, noves esclavituts antigues soterrades: 240.000 sense-papers i sense cap dret a casa nostra. Guerra a la pobresa: nou rècord de població presa, que supera els 10.000 presos. No hi comteu pas en Millet: és a ca seva. Com a dada també. L'espoli quotidià prossegueix. Si cada cop que xiula la cafetera de bon matí hi penséssim dos minuts, passaria allò que deia Thomas Bernard: que 'qui pensa només pot llevar-se amb nàusees'. Si cada cop que, de matinada, encenem el llum, sabéssim, si més no, que també paguem la moratòria nuclear: des del 1984 indemnitzem les nuclears perquè no poden construir-ne més. Negoci rodó, no? Quan obrim l'aixeta i obrim el butà, assistirem al mateix gest quotidià de la carestia de la vida, de com es finança la crisi i de com ens aixequen la camisa. Mestresses de casa que esbufeguen tornant del mercat; bars, camells i farmàcies per a combatre la por i l'ansietat de no arribar a final de mes; futbol, pa i circ. 2010: una nova apujada de serveis bàsics. Closa de cop l'era en què l'habitatge era la gallina dels ous d'or, ara cal especular amb tots els béns bàsics. Mercats de futur dels guanys per venir.

Silenciós cop d'estat econòmic. Sistema escurabutxaques. Barra lliure absoluta. I un cop més, disciplinada obediència de no aixecar mai el dit: on la vàrem aprendre? Com és què perdura tant? D'exemple, un de sol: transport públic. Segons la GEC, transport de què pot fer ús tothom. Tothom que tingui 1'40 euros, segons TMB. 2,80 si pretens tornar enlloc que sigui. La mateixa TMB que ha donat als executius 350.000 euros per al seu fons de pensió (per a nosaltres, la jubilació als seixanta-set) i alhora nega i renega els dos dies bàsics de descans setmanal que els treballadors demanen. La mateixa lògica, la mateixa estafa. Broma fàcil: la TMB, la dirigeixen socialistes. 'Socialistos', que diria Javier Ortiz, al rescat de la banca i de la pensió de luxe. Rescue me, Montilla. Fet i desfet, hi ha aquell vell lema del moviment okupa, tan injustament aporrinat, que reblava que 'se'ns pixin al damunt i a sobre ens diuen que plou'. Han canviat els pixums per anar de ventre. Cada dia. Silenci o propaganda; contenció o garrot. Per això cada vegada que algú pregunta per què hi ha dos milions de pobres, si els bancs guanyen tant, per què arriba un sol metge a Haití per cada deu 'marines' o per què les Corts es quedarà sense equipaments perquè el Barça especula, plouen les hòsties i els silencis de valent. I és normal. Teràpia de xoc. No hem après la lliçó: cal empassar-s'ho tot. Els pobres nens que demanen, reben i mai no saben què passa. Però nosaltres ,si. Perquè, en el crepuscle d'on carai anem, fa temps que reconeixem la pudor de la merda en pols amb embolcall de democràcia i la fetor de l'estafa. Fallida, crisi, col·lapse. En tot cas, nostre o d'ells? Quina crisi és pitjor? En l'arrel quadrada de la pobresa; en l'equació de la desigualtat; el logaritme pendent irresoluble és quanta democràcia aguanta el capitalisme. Perquè vuit-centesc no és pas albirar una altra economia social possible, solidària i cooperativa; allò ben arcaic i infinitament inútil és que surtin per on sempre surten. Viaranys que directament duen al no-res, prement l'accelerador del turbocapitalisme global sense gens de mirament. Si fa tant de fred al carrer, si és fàcil de llegir les dades i no gaire complicat d'interpretar-les, si la cartografia de les balances antisocials i la radiografia de qui pagarà la crisi és així, aleshores difícil és d'entendre com carai ho permetem. El miracle econòmic, en diuen. El miracle polític, diria jo: aconseguir que no fem res. I que els surti de franc. Que abonem estoicament les factures i les fractures mensualment. I que, a més, ho facin en nom nostre i amb els nostres calers. Aquesta és la derrota que cal subvertir. Sense nosaltres no són ningú: i tot està encara en això: que ho continuem permetent. Potser per això mateix Stephen Biko va dir a la neurona: 'la millor arma en mans de l'opressor és disposar de la ment de l'oprimit'. Ho dic com a senzilla dada també: potser la més clara i aclaridora de totes.

15 febrer 2010

Una notícia de VilaWeb.com
Edició GENERAL
<http://www.vilaweb.cat>
[Enllaç permanent](#)